



Pasaulinės fantastikos Aukso fondas



Ray Aldridge

PASAULIO IMPERATORIUS



erikas

Ray Aldridge
PASAULIO IMPERATORIUS
Mokslinis fantastinis romanas

Ruizas Avas - specialusis agentas, pasiūstas į Faraoną nustatyti, kas tame pasaulyje grobia vergus, pats tampa belaisviu ir atsiduria egzotiškoje Suuko planetoje. Tačiau čia jo ir išgelbėtų faraoniečių vargai nesibaigia. Bėglių būrys privalo ištrūkti iš nelemtos Suuko planetos, kurioje apgaulė nelaikoma nusikaltimu, o išdavystė tapo rafinuotu menu. Ruizui nepavyks išsiversti be senų pažįstamų pagalbos - deja, buvę ginklo draugai ir bendražygiai veikiausiai dar pavojingesni už naujai įgytus priešus...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
258 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Ray Aldridge - THE EMPEROR OF EVERYTHING
New York, Balantine books, 1992

Copyright © by Ray Aldridge, 1992

Cover art copyright © by Peter Jones, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2002
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

*“Ar įmanys kas, pasitelkęs meno galią, aštrumą proto, jausmo gelmę, vailią, širdies žirgais aplenkt likimo šūvį?
O ne.*

Štai akmenys krauju pasruvę”, -

**Išrėžta “Žaliojo vėjo”, Gyvatyno
fabuliariaus, vartų arkoje**

1.

Oro kateris, netikėtai pakeitęs šeimininką, ramiai sklendė virš rausvų Suuko stepių, pakludamas išankstinei kompiuterio programai. Jis skriejo link tolumoje šmėžuojančių žydrų kalnų.

Ruizas Avas įdėmiai stebėjo valdymo pultą. Kol kas viskas klojosi gerai. Varikliai veikė, kompasu strėliukė nustojo svyravusi ir apmirė - laivelis lėkė reikiama kryptimi. Laimei, pasikalbėjimo įrenginys iki šiol nerodė jokių gyvybės ženklų.

Agentas grįžtelėjo per petį. Faraoniečiai užsnūdo, išvarginti audringų praėjusios nakties įvykių. Bėglių vado žvilgsnis ilgėliau stabtelėjo prie Nizos. Merginos galva nusviro į šalį, žvilgančių juodų plaukų sruoga kuteno putnių jausmingų lūpų

kamputį. Trys vyriškiai gūžėsi nuo perkrovų saugančiuose krėsluose. Ketvirtasis, sukaustytas grandinėmis, tūnojo triume po deniu. Ruizas pabūgo ir neatsegė jo vergo antkaklio su įmontuotu sprogdinimo įtaisu - susitikimas su svetima civilizacija sudrumstė nelaimingojo protą.

Pro nerūpestingą nugalėtojo linksnumą veržėsi nemalonių nuojautų šaltukas.

Žinia, atstumas, skiriantis bėglius nuo jų šeiminkės, Koreanos Heiklaro, nenumaldomai augo. Tačiau visai netrukus ji susisieks su kateriu, kad pasikalbėtų su kiborgu Marmo ar prižiūrėtoja Banesa. Senąjį piratą Ruizas paprasčiausiai išspyrė iš valtės, išplėšęs maitinimo bateriją. Milžinė žuvo nuo agento rankos katerio užgrobimo metu.

Koreana įtūš, ir jos įniršis nukryps į pagrindinį įvykių kaltininką. Tokio priešo nevertinti nevalia. Ruizas atsiminė, kaip lengvai ji atsikratė nereikalingų vergų - it valstietis, ugnimi naikinantis piktžolės savajame lauke.

Ir visgi padėtis pasikeitė į gera. Dar praėjusią naktį Ruizas ir jo nelaimės draugai kamavosi kalėjime, o tramdantys antkakliai garantavo vergų paklusnumą. Gi dabar valtis atsidūrė belaisvių žinioje. Ir nors emisaras nesugebėjo pakeisti kur-

so, jis visgi kontroliavo judėjimo spartą. Agentas vylėsi, jog, pasitaikius progai, įstengs nutupdyti katerį. Gaila, bet jis prastai išmanė biomechanines šio tipo sistemas, tad negalėjo būti visiškai tikras, jog nuotolinis valdymas nebeveikia.

Laikas ėjo, o pasikalbėjimo įrenginys vis tylėjo. Kalnai pastebimai priartėjo. Laivas skriejo link tarpeklio tarp dviejų įspūdingų viršukalnių. Ruizas kone patikėjo nepaprasta sėkme, bet ūmai komutatoriuje sumirksėjo raudonas žiburėlis. Bėglys krūptelėjo, pajutęs stingdantį siaubo dvelktelėjimą. Jis buvo beveik įsitikinęs, jog laive nėra sprogstamojo įtaiso su nuotoliniu valdymu. Beveik...

Žinia, galima pamėginti nuslėpti valties užgrobimo faktą. Nesunku sugadinti komutatoriaus videofoną ir pakeisti balsą, tačiau Koreana ir Marmo tokiais atvejais veikiausiai naudojosi specialiu slaptažodžiu. Beliko tikėtis, kad katerio nuavarymas šeimininkei taps nemaloniu siurprizu, ji sutriks, o bėgliai laimės laiko.

Ruizas virpančiu pirštu spustelėjo ryšio kanalo mygtuką. Videoekranas sutvisko visomis vaivorykštės spalvomis, vėliau spalvų šėlsmas priblėso, ir agentas išvydo tobulą Koreanos veidą.

Moteris sustingo prie monitoriaus, negalėdama patikėti tuo, ką regi. Paskui neįtikėtina gražios akys išsiplėtė dar labiau, o lūpas iškreipė negera šypsena.

- Tu. - Jos balsas virpėjo iš pasišlykštėjimo. - Tu! Reikėjo tave pribaugti, kai susitikome pirmąsyk.

- Taip, tikriausiai, - kuo draugiškiausiai atsakė Ruizas.

- Nesuprantu, kodėl man pasirodė patrauklus, - tęsė Koreana, - bet, gali būti tikras, klaidų aš nekartoju.

- Veikiausiai, - atsidusęs pripažino emisaras.

Moters veido, žymiausio pangalaktikos menininko kūrinio, negadino netgi jį perkreipęs įniršis. Ruizui pasirodė nenatūralu, jog tokia tobula gražuolė trokšta jam kankinančios mirties.

Galų gale Koreanai pavyko susitvardyti.

- Kur Marmo?

- Stepėje.

- Miręs?

- Nežinau, - Ruizas kerimai nusišypsojo. - Krinant oro pagalvė sušvelnina smūgį, tiesa?

Moteris dar labiau išblyško, jos akyse žioravo

neapykanta, mėšlungio iškreiptos lūpos sumurmėjo grubų Dobravito keiksmą. Ruizas dvejojo: ar verta ją erzinti toliau? O kodėl gi ne?

- Bet jei tave domina Banesa, galiu pasakyti, kad ji neabejotinai mirusi. Užsmaugiau ją štai šituo. - Jis parodė juostą, ant kurios kybojo antkaklių valdymo konsolė.

Koreana nusikvatojo, tačiau jos juokas skambėjo anaipol ne linksmai:

- Būčiau norėjusi pasižiūrėti... bet, man regis, tu meluoji, Ruizai Avai. Kaip beginklis žmogus gali įveikti tikrą kalną? Tu įžūlus apgavikas bei apsimetėlis, ir, susigrąžinusi jus atgalios, aš tau viską priminsiu.

Ji trūktelėjo valdymo skydo svertą, ir, dideliu Ruizo apmaudui, valtis pradėjo staigiai leisti.

Faraoniečiai pabudo, įsikibo į amortizacinį tinklą ir sukliko iš siaubo. Vyriausiasis magas Flomelis iš baimės trūkinėjančiu balsu suspigo:

- Ledi Koreana! Aš visiškai nekaltas! Būčiau neabejotinai perspėjęs jūsų šalininkus, tačiau kas galėjo žinoti, ką rezga tas laukinis žvėris?!

Ruizas atsigręžė kaip sykis tuomet, kai Dolmiero sunkia ranka skėlė fokusininkui smagų antausį.

- Užsičiaupk, - ramiai įsakė gildijos seniūnas.

Flomelis spitrijo į savo skriaudėją pasipiktinęs ir nustebęs dėl tokios baisios nepagarbos.

Ruizas susitelkęs žiūrėjo į kontrolinį skydą. Jis nebegalėjo perimti valdymo, bet ir Koreanai kol kas nepavyko apgręžti valties, nors laivelis grėsmingai kryo į kairiąją pusę.

Videoekranas atspindėjo audringą moters nuotaikų kaitą: triumfą, nuostabą, vėliau - apmaudą. Ji vėl nusikeikė ir trūktelėjo kitą svertą. Kateris dar labiau pakryo į kairę. Dabar jis judėjo šuoliais, versdamas savo keleivius dejuoti ir aikčioti.

Ruizas pažvelgė pro iliuminatorių ir pastebėjo, kad laivelio nosis nukreipta tiesiai į artimiausią uolą. Agentas skubiai stvėrė greičių perjungimo svertą, stengdamasis pristabdyti valtį. Ši, vibruodamas nuo prieštaringų komandų, pakibo ore.

- Priversk ją sustoti, - nedrąsiai paprašė Niza.

Matyt, Koreana išgirdo tykų merginos prašymą.

- Jis nesugebės, - piktdžiugiškai pareiškė šeiminkė.

Valtis krūptelėjo ir vėl puolė link uolos.

- Aš negaliu susigražinti laivo, bet ar jums nuo to bus lengviau? - sušnypštė vergų pirklė.

Ruizas beviltiškai tapė svertus - kateris tapo visiškai nebevaldomas. Koreana godžiai stebeilijo jam į veidą. Regis, ji tikėjosi, kad videofonas išters katastrofą ir padės pasimėgauti šurpios bėglio mirties reginiu.

Ruizo galvoje nebeliko nė vienos minties. Akyse stovėjo klaikus paveikslas: siaubingai sužalotas kūnas sudužusioje ir sudarkytoje valtyje. Ne jo - Nizos. Paskui kažkodėl prisiminė pamišusį fokusininką Kroelį, užrakintą triume. Pakludamas ūmiam impulsui, agentas paleido neklausančius svertus ir čiupo antkaklių valdymo konsolę. Ketino ja pasinaudoti, jei prireiks suleisti pamišėliui migdomųjų. Gi dabar nemąstydamas spustelėjo detonatoriaus mygtuką.

Triume pasigirdo duslus griausmas, tolygus variklių gaudesys virto beviltišku mechaniniu spieгимu, paskui stojo tylą. Ruizas įsikibo į ranktūrius ir užsimerkė

Paskutinyasis dalykas, kurį jam pavyko įsiminti prieš katastrofą, buvo sustingęs Koreanos veidas. Ruizas dar spėjo pagalvoti, kad niekada neregėjo nieko nuostabesnio ir baisesnio.

2.

Bėgliams neįtikėtinai pasisekė. Kateris žnekte-lėjo ant žvirgždo, storai nuklojusio šlaitą. Pir-masis smūgis kone išmetė Ruizą iš kėdės, tačiau jis įstengė įsitverti į ranktūrius. Vargu ar liku-siems pavyko padaryti tą patį, bet, šiaip ar taip, amortizacinis tinklas turėjo išgelbėti juos nuo rimtų sužeidimų. Valtis iš inercijos judėjo į priekį, jos šarvas džergždamas slydo per žvirgždą. Paskui laivėlio greitis ėmė mažėti, jis trenkėsi į atbrailą šlaito viršūnėje ir galų gale svyruoda-mas sustojo.

Ruizas nuogaštavo, jog kateris gali persiversti per viršūnę. Įdomu, kas kitoje pusėje - nuolaidus šlaitas ar bedugnė? Jis neprisiminė. Per pasku-tiniašias skrydžio minutes emisaras regėjo tik Koreanos veidą.

Bet štai valtėlė liovėsi virpėjusi ir sustojo galu-tinai. Ruizas išgirdo gana charakteringą garsą - Flomelis vėmė. Videoekranas buvo tamsus, kontrolinis skydas sugedęs nebepataisomai.

- Na, ką gi, - pratarė agentas, - mums vis dar sekasi.

Išblyškusi Niza mėšlungiškai kabinosi į amorti-zacinį tinklą. Molnehas, kreivai šypsodamasis,

stengėsi atsitraukti toliau nuo Flomelio. Dolmaero abejingai žvelgė pro iliuminatorių.

Galų gale vyriausiajam fokusininkui pavyko numaldyti savo skrandį.

- Ateis diena, kai tu pasigailėsi dėl savo poelgių, bekilmi, - sušnypštė jis, godžiai gaudydamas orą nelyginant į krantą išmesta žuvis. - Tu sudaužei stebuklingą ledi Koreanos laivą, ir mes likome laukinėje dykumoje, neturėdami vilties sulaukti pagalbos.

Ruizas sunkiai atsiduso:

- Kiekvienam idiotizmui turėtų būti ribos. Nejau tu iki šiol nesupratai, kad tavo "maloningoji ponija" mėgino ištrėkšti mus į uolą drauge su savo valtimi?

Jis mostelėjo į iliuminatorių, už kurio dunksojo tamsus šlaitas.

Flomelis jam atsakė atvirai pagiežingu ir nepatikliu žvilgsniu.

- Kvailystės. Jei nebūtum įsikišęs į valdymą, mes iki šiol keliautume į paskyrimo vietą patogiu ir saugiu laivu. Tu manęs neįvertini, jei manai, jog patikėsiu bent vienu melagingu tavo žodžiu.

- Gali nesirūpinti, aš pernelyg atsargus, kad tavęs nevertinčiau. Tačiau dėl vieno dalyko visgi

neklysti - jei nebūčiau įsikišęs, tu iki šiol tūnotum kroviniame triume. Ir, ko gero, visiems būtų tik geriau, - nuvargęs atsiliepė Ruizas.

- Beje, apie krovininį triumą... Kaipgi Kroelis? - kimiai paklausė Dolmaero.

Agentas gūžtelėjo pečiais:

- Labai apgailestauju, bet Kroelis žuvo.

Regis, likusieji jo nesuprato.

- Kaip tu sužinojai? - apstulbęs pasiteiravo Molnehas.

Ruizas atsistojo.

- Aš jį nužudžiau. Ir tik todėl mes visi tebesam gyvi.

Laimei, avarinis šliuzas liko sveikas, ir vyrai sugebėjo jį atverti. Bėgliai paskubomis išsiropštė į lauką, tačiau Ruizas ir Dolmaero stabtelėjo prie begalvio Kroelio kūno, stebeilydami į nedidelę plėštinę skylę mašinų skyriaus pertvaroje. Seniūnas įdėmiai pažvelgė į palydovą.

- Kaip tau šovė į galvą?..

- Nežinau. Staiga dingtelėjo gera mintis, paprasčiausiai pasisekė. Šiaip ar taip, mums. Nors, jei nebūčiau to padaręs, Kroelis vis vien būtų žuvęs, bet jau drauge su visais likusiais. Nagi, pa-

dėk man iškrauti šiuos paketus. Atsargų turėtų pakakti dar vienai parai, bet dabar, kai mūsų būrys sumažėjo, galėsime prasimaitinti kelias dienas.

Dolmaero užsimetė krepšius su maisto paketais ant savo plataus peties.

- Kroeliui vis vien nebeilgai buvo likę gyventi. Siela jau apleido jo kūną. - Jis gūžtelėjo pečiais ir nisisuko. - Prašau, neįsižeisk, bet tu labai keistas žmogus, Ruizai Avai. Žudai priešus taip lengvai, kaip kiti traiško blakes, o paskui apgailestauji dėl Kroelio mirties, nors jis tau nieko nereikšė. Beje, įdomu, ar ilgam pakaks tavo stulbinančios sėkmės?

- Kad tik pavyktų išsinešdinti iš Suuko. Daugiau iš savo sėkmės neprašau.

Ruizas apžvelgė mažą išlikusiųjų grupelę. Visi, išskyrus Nizą, atrodė sutrikę ir nelaimingi. Pastaruoju metu griežtąjį agentą labai stipriai veikė merginos kerai, ir ši aplinkybė tapo daugelio jo problemų priežastimi... Bet tokia padėtis turėjo ir malonių pusių. Emisaras vėl pasigrožėjo akso mine princesės oda, didžiulėmis tamsiomis akimis, ilgomis juodomis garbanomis - tankiomis, švelniomis, švytinčiomis variu, - gracingu jos

kūnu ir ilgomis kojomis. Be to, Niza pasižymėjo aštriu protu ir stebėtinai stipriu charakteriu.

Ruizas nusišypsojo merginai. Ji atsakė tokiu švelniu žvilgsniu, jog Flomelis neištvėrė ir piktai prunkštelėjo.

Belaisvių vadas pažvelgė į iliuzionistą. Liesas vidutinio amžiaus vyriškis su pernelyg žiauriomis akimis ir erzinančiai pasipūtėliškomis manieromis. Skustą kaukolę margino vyriausiojo fokusininko tatuiruotės. Flomelis, lygiai toks Koreanos vergas, kaip ir visi likusieji, kategoriškai neigė esąs priklausomas. Jį dar reikės įtikinti, kad ledi ketino perduoti trupę tam, kuris daugiau sumokės.

Ruizas manė, jog tas žmogus netgi dabar kelia grėsmę jų mažajam būreliui. Visų išmintingiausia būtų paprasčiausiai pribaugti pavojingą palydovą. Ruizas palingavo galvą. Kas gi jam nutiko, kodėl jis nebegali išspręsti kilusios problemos tokiu paprastu būdu?....

Pastabos

- 1) Krisas - nedidelis dviašmenis durklas su dantytomis ašmenimis.